

ELIMINERINGSPROJEKTET

Israels systematiske nedbrydning af det palæstinensiske kollektive liv på Vestbredden

September 2026

Resumé

Resumé

På udgivelsestidspunktet er Vestbredden underlagt et omfattende israelsk angreb, der systematisk og i stigende tempo nedbryder grundlaget for palæstinensisk eksistens. Siden den nuværende regering blev dannet ved udgangen af 2022, og med endnu større intensitet siden oktober 2023, har Israel dramatisk optrappet sit angreb på alle livsområder for palæstinensere på Vestbredden. Muligheden for at komme på arbejde, bringe børn i skole, gå på universitetet, modtage lægehjælp eller kommunale ydelser, mødes med familie og bekendte, dyrke sin jord, tage på ferie eller deltage i kulturelle arrangementer, samt hundredvis af andre dagligdags aktiviteter, er alle under konstant israelsk angreb og bliver til tider nægtet helt. Over det hele svæver en konstant trussel mod liv og legemlig integritet. Palæstinensere kan når som helst blive udsat for vold fra soldater eller væbnede bosættermilitser, blive anholdt og fængslet, udsat for mishandling og ydmygelse, og undertiden endda dræbt. Som rapporten viser, har dette samlede angreb, der rammer palæstinensere både som enkeltindivider og som kollektiv, gjort livet for omkring 3,5 millioner mennesker til en konstant kamp mod den undertrykkelse og fordrivelse, som det israelske regime pålægger dem.

Menneskerettighedsdokumentation, og den offentlige debat omkring den, har en tendens til at fokusere på enkeltstående hændelser med konkret skade. Denne rapport indtager et bredere perspektiv og ser disse forskellige overgreb samlet. Den undersøger virkeligheden på Vestbredden som et komplekst system med en underliggende logik, som udføres gennem forskellige praksisser af en række israelske aktører, der arbejder samtidig og i koordination med hinanden. Set på denne måde er Israels handlinger på Vestbredden ikke blot en række separate krænkelser af individuelle og kollektive rettigheder. De er derimod dele af en samlet elimineringsmekanisme. I denne sammenhæng betyder "eliminering" vedvarende skade på de materielle, sociale og politiske betingelser, der muliggør palæstinensisk kollektiv eksistens – jord, institutioner, sprog, kultur, sociale bånd, ledelse, fælles hukommelse og historie – såvel som på muligheden for at forestille sig og opretholde en fælles fremtid. Israels elimineringsprojekt på Vestbredden omformer territoriet og livsbetingelserne i det, så israelsk kontrol og israelsk tilstedeværelse bliver sammenhængende, forankret og permanent, mens palæstinensisk eksistens bliver fragmenteret, sårbar og afhængig.

Denne rapport viser, hvordan Israel gennemfører denne elimineringsmekanisme gennem fem hovedområder: vold og intimidering, bevægelsesrestriktioner, økonomisk kvælning, social og politisk nedbrydning samt etnisk udrensning og territorial overtagelse. Disse fem områder virker samtidig og forstærker hinanden. Bevægelsesrestriktioner og økonomisk kvælning skader levebrød, sociale bånd og palæstinensernes evne til at opretholde institutioner og deltage i politisk liv. Den deraf følgende politiske og sociale skade svækker palæstinensernes evne til at forsvare deres rettigheder og bevare deres tilknytning til jorden. Sammen letter de udvidelsen af israelsk kontrol over territoriet og fordrivelsen af palæstinensere fra det, hvilket river samfund fra hinanden og ødelægger hjem, levebrød, kollektiv hukommelse og geografisk sammenhæng. Vold er det centrale tvangsmiddel, der gør hele systemet muligt, og som fremskynder dets virkemåde.

Rapporten trækker på den viden, som B'Tselem har opbygget gennem årtiers dokumentation af israelske krænkelser af palæstinensernes menneskerettigheder på Vestbredden, en analyse af det israelske regimes politik, og cirka 2.000 vidnesbyrd indsamlet i de senere år fra palæstinensere, der bor på Vestbredden, samt en analyse af officielle dokumenter, lovgivning, regeringsbeslutninger og andre rapporter. Rapporten forbinder de forskellige krænkelser, undersøger den logik, der binder dem sammen, og de mekanismer, der muliggør dem, og fremlægger et samlet billede af den virkelighed, som det israelske regime skaber på Vestbredden.

Elimineringsens logik og regimets rammer

For at forstå den virkelighed, der nu tager form på Vestbredden, er det nødvendigt at undersøge de ideologiske rødder og styringsstrukturer, som denne israelske elimineringsmekanisme hviler på. Begrebet "elimineringsens logik", som blev skabt af den australske historiker Patrick Wolfe, beskriver, hvordan et bosætterkolonialt projekt arbejder på at reducere, nedbryde og fjerne oprindelig eksistens som kollektiv med tilknytning til jorden. Eliminering kan udføres gennem direkte handlinger, der reducerer den oprindelige befolknings tilstedeværelse, herunder drab, fordrivelse og indespærring i små enklaver. Men den kan også antage form af en løbende mekanisme, der bruger juridiske, planlægningsmæssige, økonomiske og geografiske midler til at forhindre flygtninge i at vende tilbage, fratage mennesker deres jord, splitte samfund op, kontrollere bevægelse og angribe sociale og politiske institutioner. Disse tiltag arbejder sammen om at ødelægge de betingelser, der er nødvendige for, at den oprindelige befolkning kan opretholde en kollektiv eksistens på jorden.

Det zionistisk-israelske projekt udviser de centrale træk ved bosætterkolonialisme: etablering af jødisk-israelsk suverænitet i et område beboet af en oprindelig palæstinensisk befolkning, samtidig med at den palæstinensiske eksistens undermineres gennem marginalisering, fordrivelse, dispossession og fragmentering. At definere det zionistisk-israelske projekt som bosætterkolonialisme benægter ikke jødisk historisk, religiøs og kulturel tilknytning til området, det jødiske samfunds vedvarende tilstedeværelse dér, eller den lange historie med forfølgelse, fordrivelse og vold mod jøder.

Det spørgsmål, det rejser om det zionistiske projekt, er ikke, hvorvidt der findes en jødisk tilknytning til området, men handler om de måder, hvorpå det zionistiske projekt søgte at etablere eksklusiv jødisk-israelsk suverænitet i et område, hvor palæstinensere levede og fortsat lever.

Nakba var den første storstilede manifestation af denne elimineringslogik. Mellem 1947 og 1949 blev hundredtusindvis af palæstinensere fordrevet eller flygtede fra deres hjem, blev flygtninge og blev forhindret i at vende tilbage til deres hjemland. Hundredvis af palæstinensiske samfund blev ødelagt og affolket. Deres ejendom blev plyndret, privat eller institutionelt, og deres jord blev stillet til rådighed for israelsk bosættelse. I 1967 udvidede Israel med besættelsen af Vestbredden og Gazastriben sin kontrol og indførte direkte militærstyre over millioner af palæstinensere. Det eksproprierede jord, etablerede bosættelser, begrænsede palæstinensisk planlægning og udvikling og fragmenterede territoriet. Oslo-aftalerne afbrød ikke denne proces. Selvom aftalerne etablerede den palæstinensiske selvstyremyndighed og overdrog begrænsede beføjelser til den, efterlod de Israel i kontrol over centrale aspekter af det palæstinensiske territorium og liv, inden for en ramme hvor bosættelse, dispossesion og territorial fragmentering fortsatte og uddybedes.

Apartheid er den regimestruktur, der organiserer og opretholder jødisk overherredømme og kontrol over palæstinensere i hele området mellem Middelhavet og Jordanfloden, hvor ét israelsk regime tildeler rettigheder, beskyttelse, ressourcer og politisk magt forskelligt til israelske jøder og palæstinensere. På Vestbredden er den institutionelle adskillelse mellem de to grupper særlig markant: israelske bosættere er underlagt israelsk civilret og nyder fulde politiske rettigheder, statslige tjenester og statslig beskyttelse, mens palæstinensere, der bor i det samme område, er underlagt militærstyre og militær lov og ikke kan deltage i fastlæggelsen af den politik og de love, der styrer næsten alle aspekter af deres liv. Fragmenteringen af det palæstinensiske kollektiv i forskellige juridiske og geografiske grupper er endnu et aspekt af dette regime, som selv skaber fragmenterede palæstinensiske geografier og former for både individuelt og kollektivt liv.

Elimineringsprojektet på Vestbredden, som beskrives detaljeret i denne rapport, fungerer inden for denne regimestruktur gennem en dobbelt proces: Israel nedbryder palæstinensisk eksistens, samtidig med at det omorganiserer territoriet for at udvide og institutionalisere israelsk kontrol og tilstedeværelse. Jord og ressourcer overføres til israelsk kontrol; bosættelser, forposter og farme udvides; og systemerne for lov, planlægning, infrastruktur og finansiering etablerer en sammenhængende, permanent israelsk tilstedeværelse. De to processer er sammenflettede: nedbrydningen af palæstinensisk eksistens muliggør udvidelsen af israelsk kontrol og tilstedeværelse, mens denne udvidelse forankrer og uddyber den palæstinensiske fordrivelse og opsplitning.

Selvom elimineringsprojektet ikke er nyt, er det blevet optrappet og intensiveret, siden den nuværende israelske regering tiltrådte ved udgangen af 2022, og endnu mere siden oktober 2023. Beføjelser, statslig finansiering og politisk magt er blevet overdraget til aktører, der arbejder for at udvide bosættelserne, fremme annektering og skubbe

palæstinensere til side; ressourcer kanaliseres til bosættelser, herunder farme og forposter, mens forbindelsen mellem statslige institutioner, militæret, bosætterbevægelsen og bosættermilitser er blevet tættere og mere åbenlys. Handlinger, der tidligere blev fremstillet som midlertidige, ekstraordinære eller sikkerhedsbetingede, udføres nu i stor skala og på en mere direkte og åbent erklæret måde.

"Den afgørende plan" ("The Decisive Plan"), som blev offentliggjort af Israels finansminister Bezalel Smotrich i 2017, er et centralt dokument for forståelsen af den nuværende virkelighed på Vestbredden, fordi den åbent formulerer elimineringslogikken og kobler bosætterkolonial ideologi til en politisk handlingsplan. Planen giver palæstinensere tre muligheder: at leve under jødisk overherredømme, mens de opgiver deres politiske krav, at rejse, eller at møde voldelig undertrykkelse, hvis de gør modstand. Selvom planen ikke formelt er blevet vedtaget i sin helhed som en regeringsbeslutning eller lovfæstet, er centrale elementer af dens logik i de senere år blevet omsat til politik, budgetbevillinger, uddelegering af beføjelser og praksis i marken.

Den nuværende optrapning på Vestbredden finder sted parallelt med det folkedrab, som Israel begår mod palæstinensere i Gazastriben. I Gaza har elimineringsens logik antaget sin mest ekstreme form; på Vestbredden virkeliggøres den i andre former, gennem de fem handlingsområder, der beskrives i rapporten. De to arenaer er ikke adskilte.

Normaliseringen af de massedrab og den kolossale ødelæggelse, som Israel påfører Gazastriben, har dramatisk udvidet grænserne for den vold, der opfattes som legitim, og som det israelske regime anvender mod palæstinensere. Siden oktober 2023 er praksisser, der tidligere var forbundet med angrebet på Gaza og var sjældnere forekommende, blevet mere almindelige på Vestbredden, herunder luftangreb, omfattende ødelæggelse af beboelsesområder og infrastruktur, massefordrivelse og en lempelse af reglerne for skydevåbenbrug.

Elimineringsmekanismen på Vestbredden

Israels elimineringsmekanisme på Vestbredden virker gennem fem centrale handlingsområder: vold og intimidering, bevægelsesrestriktioner, økonomisk kvælning, social og politisk nedbrydning samt etnisk udrensning og territorial overtagelse. Sammen begrænser disse områder palæstinensernes evne til at opretholde det basale dagligliv på Vestbredden, samtidig med at de underminerer de betingelser, der gør det muligt for det palæstinensiske samfund at eksistere som en politisk, social og territorial enhed med institutioner, kollektive rettigheder og en fælles fremtid. Betydningen af hvert område ligger ikke kun i den direkte skade, det forårsager, men også i dets forhold til de øvrige områder og dets bidrag til det samlede resultat.

Vold og intimidering

Vold på Vestbredden fungerer som en central kontrol-, fordrivelses- og nedbrydningsmekanisme. Dens virkninger er ikke begrænset til dem, der direkte bliver

dræbt, såret, fængslet, slået eller fordrevet fra deres hjem. Den skræmmer hele befolkningen. Den indsnævrer det handlerum, der står til rådighed for palæstinensere som enkeltpersoner, familier og samfund. Når som helst kan soldater bryde ind i et hjem; væbnede bosættere kan dukke op på et græsningsområde; en checkpoint kan lukke uden forklaring; eller en person kan blive anholdt, slået eller dræbt. Under sådanne betingelser kræver enhver dagligdags aktivitet en risikoberegning. Frygt er ikke en bivirkning af volden, men en del af, hvordan den fungerer som tvangsmiddel, og af det resultat, den søger at frembringe.

Volden udøves af det israelske militær, politiet og Shin Bet, sammen med bosættelsessikkerhedskoordinatorer, bosættelsessikkerhedsstyrker og bosættermilitser. Nogle fungerer som officielle statslige aktører; andre opererer med statslig støtte eller beskyttelse, eller inden for en sfære af næsten fuldstændig straffrihed. Væbnede bosættermilitser angriber landsbyer, hyrdesamfund, landbrugsjord og græsningsområder med våben og terrængående køretøjer leveret af staten, mens militæret ofte er til stede, men undlader at forhindre volden og til tider aktivt deltager i den: soldater spærrer adgangsveje, affyrer tåregas eller skarp ammunition mod palæstinensere, der forsøger at forsvare sig selv og deres ejendom, og soldater, der bor i bosættelser, tager del i rutinemæssig vold rettet mod nabosamfund af palæstinensere. Grænserne mellem militær vold, statslig vold og civil bosættervold er udviskede, og de forskellige aktører fungerer reelt som ét system.

Siden oktober 2023 har det israelske militær hvervet tusindvis af bosættere til regionale forsvarsbataljoner til tjeneste i de områder, hvor de bor, mens tusindvis flere har sluttet sig til bosættelsers og forposters sikkerhedsstyrker. I denne periode har B'Tselem dokumenteret, at bosættere udøver "militære" beføjelser: standser og anholder palæstinensere, kræver papirer, nedriver bygninger og pålægger hele samfund udgangsforbud. Disse praksisser udvisker yderligere skellet mellem voldsudøvere – væbnede bosættere, soldater og andre officielle aktører.

Antallet af palæstinensere, der er blevet dræbt på Vestbredden, er steget dramatisk i de senere år. Mellem den 7. oktober 2023 og den 30. juni 2026 dræbte Israel 1.087 palæstinensere på Vestbredden, inklusive Østjerusalem. Af de dræbte var 242 børn og 21 kvinder.

I denne periode udvidede Israel også sin brug af luftangreb, storstilede fremstød ind i tætbefolkede områder og ødelæggelse af infrastruktur i flygtningelejre. Dødbringende vold indgår i et bredere apparat, der omfatter natlige razziaer, husundersøgelser, ransagninger, tilbageholdelser, trusler, ydmygelse, overvågning og indtrængen i private rum. Sammen skaber disse tiltag en tilstand, hvor palæstinensere ikke har noget trygt sted, hvor deres liv kan forløbe uden skyggen af israelsk undertrykkelse.

Masseanholdelser og fængsling er endnu et centralt element i den samme mekanisme. Gennem årtier har Israel fængslet hundredtusindvis af palæstinensere. Praksisser med mishandling og tortur har ikke kun tjent som straf, men også som redskaber til bred

afskrækkelse, der skal gøre det klart for palæstinensere, at enhver deltagelse i politisk eller borgerlig aktivitet eller modstand mod det israelske apartheidregime kan ende i tilbageholdelse uden retssag, ofte ledsaget af alvorlig vold. Ligesom den vold, det israelske regime udøver, er den konstante trussel om anholdelse og fængsling også beregnet til at skræmme palæstinensere. Siden oktober 2023 har Israel udvidet brugen af fængselssystemet som et middel til undertrykkelse og intimidering, rettet både mod enkeltpersoner og mod det palæstinensiske kollektiv som helhed, og tilbageholdelses- og fængselsfaciliteter er blevet til et netværk af torturlejre, hvor enhver palæstinenser, der kommer ind, er dømt til vedvarende fysisk og psykisk mishandling. Ifølge B'Tselems overvågning døde mindst 32 tilbageholdte og fanger fra Vestbredden i israelske fængselsfaciliteter mellem oktober 2023 og juni 2026 som følge af vold, systematisk forsømmelse og nægtelse af lægehjælp.

På denne måde arbejder drab, vold, trusler og fængsling sammen om at så frygt, mindske modstand og muliggøre de øvrige elimineringsområders virkemåde.

Bevægelsesrestriktioner

Evnen til at bevæge sig gennem rummet er en forudsætning for socialt, økonomisk, familiemæssigt og politisk liv. Når en person ikke kan nå sin jord, et hospital, sit arbejde, sin skole eller den nærmeste by, mister jordbesiddelse eller eksistensen af sociale institutioner og tjenester en del af deres praktiske betydning. Israels kontrolsystem over palæstinensisk bevægelse hviler på langvarig infrastruktur: checkpoints mellem Vestbredden og Israel, Østjerusalem og Jordan; interne checkpoints inden for Vestbredden; porte ved indgangene til palæstinensiske samfund; adskillelsesmuren; omfartsveje; veje forbudt for eller begrænset for palæstinensisk trafik; et tilladelsessystem; militærordrer; og forskellige former for fysiske spærringer. Sammen har disse skabt et fragmenteret og usammenhængende palæstinensisk rum, hvor palæstinensisk bevægelse afhænger af tilladelser og af beslutninger truffet af soldater, andre væbnede styrker, embedsmænd og til tider også bosættere.

Siden oktober 2023 har Israel anvendt denne infrastruktur på en mere intensiv, vilkårlig og voldelig måde. Ifølge B'Tselems data etablerede Israel mellem oktober 2023 og juni 2026 mere end 200 nye checkpoints og blokerede adgangen for adskillige palæstinensiske samfund til hovedveje og til veje mellem palæstinensiske samfund. Sådanne spærringer åbnes og lukkes uden forudgående varsel, korte ture strækker sig til timer, og folk ved ikke, om de når frem til arbejde, skole eller lægehjælp, eller om de vil kunne vende hjem igen. Israel har inddraget alle tilladelser, der gav palæstinensere adgang til områder inden for den grønne linje.

Ud over de officielle spærringer blokerer bosættere veje, truer chauffører og angriber palæstinensere, der kører på dem, og lægger til tider pres på militæret for at få lukket palæstinensiske trafikruter. Kontrollen over bevægelse virker i to komplementære retninger: den opsplitter det palæstinensiske rum i enklaver og isolerede samfund, der er afhængige af indgange, porte, tilladelser og alternative, ujævne veje, samtidig med at den

skaber israelsk territorial sammenhæng gennem veje og infrastruktur, der betjener israelere. Bevægelsesrestriktioner er direkte forbundet med dispossession. Når landmænd ikke kan nå deres jord, hyrder ikke kan nå græsningsområder, arbejdere ikke kan nå deres arbejdspladser, og elever, lærere eller medicinske teams ikke kan nå deres bestemmelsessteder, skader bevægelsesrestriktioner også levebrød, sundhed, uddannelse, sociale bånd og evnen til at blive på jorden. Ofte skaber nægtelse af adgang til jord betingelserne for en israelsk overtagelse af netop den jord. En blokeret vej eller en lukket port er derfor ikke blot en bevægelsesrestriktion; de er et redskab i tjeneste for dispossessions- og elimineringsmekanismen.

Økonomisk kvælning

Den økonomiske kvælning af palæstinensere på Vestbredden skader de materielle betingelser, der gør det muligt for dem at tjene til livets ophold, opretholde et hjem, dyrke jord, studere, modtage lægehjælp og planlægge for fremtiden. Den kommer til udtryk i fattigdom, arbejdsløshed og et betydeligt fald i levestandarden. Men den fungerer også som en kontrol- og vedvarende presmekanisme, der øger det palæstinensiske samfunds afhængighed af israelsk styre. Siden 1967 har Israel begrænset uafhængig palæstinensisk økonomisk udvikling, kanaliseret den palæstinensiske arbejdsstyrke ind i det israelske arbejdsmarked, kontrolleret ressourcer og grænseovergange og forhindret uafhængig udvikling af infrastruktur, industri og handel. Opdelingen af Vestbredden i Område A, B og C under Oslo-aftalerne efterlod de fleste jordreserver, naturressourcer og vandkilder under israelsk kontrol. Aftalerne efterlod også Israel med kontrollen over den palæstinensiske økonomis udviklings- og uafhængighedsmuligheder ved at bevare kontrollen over import og eksport samt over de politikområder, der direkte påvirker den palæstinensiske økonomi.

Siden oktober 2023 har Israel udnyttet denne afhængighed mere aggressivt. Det har inddraget næsten alle tilladelser, der gav palæstinensere fra Vestbredden mulighed for at arbejde inden for den grønne linje, hvilket har afskåret mere end 140.000 mennesker fra deres primære indtægtskilde. Arbejdsløshedsraten, der lå på 13,1 % i 2022, oversteg 31,3 % i 2024. Den økonomiske nød tvang nogle til at risikere at komme ind i områder inden for den grønne linje uden tilladelse, med risiko for anholdelse og endog død: mellem den 7. oktober 2023 og den 30. juni 2026 blev mindst 26 palæstinensiske arbejdere dræbt under forsøg på at krydse adskillelsesmuren for at komme på arbejde.

Samtidig intensiverede Israel forsinkelser og fradrag i de skatteindtægter, det opkræver på vegne af den palæstinensiske selvstyremyndighed, hvilket har svækket selvstyremyndighedens evne til at udbetale lønninger og levere grundlæggende tjenester. Israelsk kontrol over det palæstinensiske finansielle system, vand, energi, jord og infrastruktur gør det muligt for Israel at udøve et vedvarende pres, der skader husstande, virksomheder og palæstinensiske institutioner på samme tid.

Gennem årene har Israel forhindret uafhængig palæstinensisk udvikling af vandinfrastruktur og energiproduktion, samtidig med at det har skadet eksisterende

infrastruktur og lokale initiativer til at udvikle alternative energikilder. Økonomisk skade påføres også gennem de øvrige elimineringsområder: bevægelsesrestriktioner forhindrer adgang til arbejdspladser og markeder; vold fra militæret og bosættermilitser forhindrer adgang til landbrugsjord, græsningsområder og vandkilder; og territorial overtagelse blokerer palæstinensisk udvikling. For mange familier er landbrugsjord, oliventræer, vinmarker og kvæg ikke kun indtægtskilder, men også et økonomisk sikkerhedsnet, en generationsoverskridende tilknytning til jorden og et grundlag for fællesskabsliv. Optrævling af træer, tyveri af kvæg og forhindring af landmænds adgang til deres jord gør mere end at skade den umiddelbare indtægt. Det bryder traditionel landbrugsviden og tilknytning til jorden og skærer over de grundlag for liv, der er bygget op gennem generationer, hvilket underminerer evnen til at blive på jorden.

Økonomisk kvælning strækker sig fra husstande til de institutioner og tjenester, der understøtter samfundet. Når familier ikke kan købe mad, betale gæld af eller sende deres børn i skole, og når uddannelses-, sundheds- og velfærdssystemer tvinges til at operere under kronisk budgetmangel, svækkes det palæstinensiske samfunds evne til at opretholde institutionel kontinuitet, samfundsmæssig modstandskraft og udsigter for den næste generation. Økonomisk kvælning er derfor ikke blot en bivirkning af kontrol; det er en mekanisme, der bruges til at nedbryde palæstinensisk eksistens.

Social og politisk nedbrydning

Social og politisk nedbrydning underminerer de institutioner, relationer og rum, der gør det muligt for palæstinensere at organisere sig, repræsentere sig selv, bevare viden og hukommelse og handle mod en fælles fremtid. Siden 1967 har Israel pålagt palæstinensere på Vestbredden et militærstyre, der forbyder eller begrænser næsten enhver form for uafhængig palæstinensisk politisk aktivitet. Gennem militærordrer og lovgivning forbyder Israel civilsamfundsorganisationer og politiske partier, lukker institutioner, forhindrer demonstrationer, anholder politiske aktivister og stempler politiske partier, ungdomsbevægelser, folkelige udvalg, civilsamfundsorganisationer, studentergrupper, journalister og menneskerettighedsforkæmpere som "terrorister" eller anklager dem for "tilskyndelse". Mellem 1967 og 2019 forbød Israel mere end 411 politiske organisationer, herunder alle store palæstinensiske politiske partier.

Siden oktober 2023 har Israel intensiveret sit angreb på enhver form for organisering, protest og ytring. Israel har anholdt folkevalgte, aktivister, akademikere, studerende og journalister; foretaget razziaer mod NGO-kontorer; begrænset demonstrationer og fredelige protester; og udvidet overvågning og anholdelser i forbindelse med opslag på sociale medier. Deltagelse i parti- eller studenteraktivitet, tilrettelæggelse af en demonstration, dokumentation af menneskerettighedskrænkelser og endog hjælp til voldsofre kan føre til anholdelse, fængsling og skade for aktivister og deres familier. På denne måde tjener fængsling ikke kun til at straffe enkeltpersoner, men også til at afskrække offentligheden og begrænse muligheden for kollektiv handling.

Undertrykkelsen af demonstrationer, og den rutinemæssige brug af voldelige og til tider dødbringende metoder til at sprede dem, har i årevis været en af de primære måder, hvorpå Israel har undermineret palæstinensisk organisering. I de syv måneder mellem den 7. oktober 2023 og midten af maj 2024 dræbte israelske styrker mindst 28 palæstinensere, herunder 11 mindreårige, i forbindelse med demonstrationer. Til sammenligning er dette tal næsten halvdelen af det antal palæstinensere, som israelske styrker dræbte ved demonstrationer i løbet af hele de 13 år forud for oktober 2023. Den tiltagende vold og bølgen af anholdelser ramte også protestorganisatorer og fremtrædende aktivister, hvilket i løbet af 2024 resulterede i en tilbagegang for de demonstrationer, der i årevis havde fundet sted i landsbyer og byer over hele Vestbredden.

Angrebet er også rettet mod de rum, hvor fælles liv skabes og bevares: skoler, universiteter, kultur- og religiøse centre, arkiver, pressen og lokale institutioner. Razziaer, bevægelsesrestriktioner og økonomiske vanskeligheder tvinger uddannelsesinstitutioner til at reducere undervisningstiden eller indstille driften helt; angreb på journalister og dokumentationsudstyr begrænser evnen til at rapportere om, hvad der sker; og Israels kampagne mod UNRWA, som blandt andet omfattede vedtagelsen af to love, der forbyder eller begrænser organisationens virke, skader ikke kun de essentielle tjenester, UNRWA leverer til flygtninge, men også en af de centrale institutionelle rammer, der bevarer flygtningestatus og palæstinensisk politisk og historisk hukommelse.

I det offentlige rum forstærkes dette af udvisningen af palæstinensiske symboler og mætningen af landskabet med israelske symboler. Palæstinensiske flag fjernes fra hjem, institutioner og offentlige rum, til tider gennem vold og anholdelser. Samtidig placeres titusindvis af israelske flag langs veje og ved indgangene til palæstinensiske samfund. Kontrol over symboler er ikke ubetydeligt: den udtrykker et krav om eksklusivitet over rum, historie og den politiske identitet, der tillades inden for det.

Selv under disse betingelser fortsætter det palæstinensiske politiske og sociale liv. Palæstinensere fortsætter med at organisere sig, dokumentere, undervise, skrive, forfølge retslige skridt, bevare hukommelse, forsvare deres jord, opretholde institutioner og genopbygge fællesskabsrum. Denne kontinuitet understreger, at eliminering ikke er en afsluttet tilstand, men en løbende proces rettet mod et kollektiv, der fortsat eksisterer og gør modstand.

Etnisk udrensning og territorial overtagelse

Den måde, Israel overtager territorium på, og de voksende manifestationer af etnisk udrensning på Vestbredden er de klareste udtryk for de to dimensioner af kolonial eliminering: nedbrydningen på den ene side af betingelserne for palæstinensisk eksistens i territoriet, og etableringen på den anden side af et sammenhængende og institutionaliseret israelsk rum. Siden 1967 har Israel beslaglagt over to millioner dunam [1 dunam = 0,1 hektar], mere end en tredjedel af Vestbredden, gennem en række juridiske, planlægningsmæssige og administrative mekanismer: erklæringer om "statsjord", "lukkede militærzoner", "skydezoner", naturreservater og arkæologiske steder; planlægnings- og

byggerestriktioner; nedrivning af hjem og infrastruktur; etablering af bosættelser; samt anlæggelse af veje og infrastruktur, der forbinder bosættelser med Israel. Tilsyneladende er dette forskellige redskaber, der begrundes på forskellige måder, men sammen formindsker de det palæstinensiske leverum og udvider det rum, der er tilgængeligt for jødiske israelere.

Ved siden af det officielle og bureaukratiske spor opererer bosættermilitser fra farme og forposter, der modtager budgetter, udstyr, infrastruktur og militær beskyttelse. Etableringen af landbrugsfarme og forposter gør det muligt for et lille antal væbnede bosættere at operere derfra som militser og overtage store områder på kort tid: de blokerer veje, forhindrer adgang til græsningsområder og vandkilder, angriber beboere, ødelægger ejendom og kvæg og inddrager militæret og politiet mod palæstinensiske samfund. Fra juli 2026 havde Israel gennem disse militser opnået kontrol over mere end 1.070.000 dunam, svarende til 18 % af Vestbredden. Mellem 2023 og 2025 blev der etableret 185 nye forposter, hvoraf omkring 130 var farmforposter.

Vold, nægtelse af adgang til jord, nedrivning af hjem og infrastruktur samt fraværet af beskyttelse skaber et tvangsmiljø, hvor palæstinensiske samfund ikke kan blive på deres jord. Pr. juni 2026 havde denne overtagelse ført til fordrivelsen af 64 palæstinensiske hyrdesamfund fra deres hjem og den delvise fordrivelse af yderligere 15. Sådant tvungen forflyttelse kræver ikke altid direkte fysisk fordrivelse; den sker også, når staten eller aktører, der opererer under dens beskyttelse, gør livet umuligt på et sted. Når et sådant mønster har til formål at fjerne en bestemt etnisk eller national gruppe fra et område, betegnes det almindeligvis som etnisk udrensning. På Vestbredden reducerer dette mønster palæstinensisk tilstedeværelse, udvider jødisk-israelsk tilstedeværelse og bryder kontinuiteten i palæstinensisk liv ved at presse palæstinensere ind i enklaver.

En anden form for fordrivelse og overtagelse kommer til udtryk i flygtningelejrene i det nordlige Vestbredden. Siden januar 2025 har militæret fordrevet omkring 33.000 beboere fra flygtningelejrene Jenin, Tulkarm og Nur Shams fra deres hjem. Det har ødelagt bygninger og infrastruktur, erklæret, at det vil opretholde sit greb om lejrene indtil videre, og har forhindret de fleste beboere i at vende tilbage. Denne fordrivelse indgår i en overgang til en ny fase af militær aktivitet i flygtningelejre og andre tætbefolkede beboelsesområder over hele Vestbredden, i større skala og mere aggressiv.

Fordrivelse fra jorden er også fordrivelse fra hjem, samfund, skole og levebrød. Efter at et samfund er blevet fordrevet, bliver dets jord til græsningsområde for bosætterfarme; adgangsveje lukkes, israelsk infrastruktur etableres i dets sted, og palæstinensisk tilstedeværelse udviskes fra landskabet. Palæstinensere forbliver til tider kun en kort afstand fra deres jord, men uden mulighed for at vende tilbage til den livsform, det levebrød og det fællesskab, der eksisterede dér. Etnisk udrensning og territorial overtagelse er resultatet af de øvrige fire områders samlede virkning, samtidig med at de forstærker deres effekter. Tab af jord skader den territoriale sammenhæng, det økonomiske grundlag og den samfundsmæssige struktur, hvilket yderligere reducerer muligheden for at opretholde palæstinensisk liv i området over tid.

De juridiske implikationer af elimineringsprojektet på Vestbredden

"Elimineringsprojektet" er ikke en selvstændig juridisk kategori, men et begreb, der beskriver den samlede betydning af apartheidregimet sammenholdt med de politikker og handlinger, som folkeretten anerkender og forbyder, herunder annektering, opførelse af bosættelser, tvungen forflyttelse, forfølgelse, systematisk vold og fratagelse af grundlæggende rettigheder. Mange af de praksisser, hvorigennem de fem ovenfor beskrevne områder udføres, kan også udgøre krænkelse af besættelsesretten og den internationale menneskerettighedslovgivning, krigsforbrydelser eller forbrydelser mod menneskeheden, herunder ulovlige drab, tortur, ulovlig fængsling, kollektiv afstraffelse, forfølgelse, udvisning og tvungen forflyttelse samt etablering af bosættelser. Samlet set kan disse ikke forstås blot som isolerede krænkelse, men som dele af et integreret system, hvorigennem elimineringsprojektet fremmes.

Forbuddet mod apartheid under folkeretten udgør den centrale juridiske ramme for at analysere regimet på Vestbredden. Det israelske regime skelner mellem to grupper – jøder og palæstinensere – og tildeler status, rettigheder, beskyttelse og ressourcer forskelligt mellem dem; det opretholder et institutionaliseret system af systematisk dominans og undertrykkelse af palæstinensere; og det begår umenneskelige handlinger for at etablere og bevare denne dominans.

Besættelsesretten finder fortsat anvendelse på Vestbredden, men den er hverken et alternativ til apartheidregimen eller tilstrækkelig i sig selv til at indfange det fulde juridiske billede. Apartheidregimet på Vestbredden fungerer primært gennem militær kontrol, mens annektering og bosættelser forankrer Israels kontrol over territoriet, ændrer dets sammensætning og krænker det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse. I sin rådgivende udtalelse fra juli 2024 fastslog Den Internationale Domstol, at Israels fortsatte tilstedeværelse i det besatte palæstinensiske territorium er ulovlig, og at Israel skal bringe den til ophør så hurtigt som muligt.

Den udbredte straffrihed, som soldater, politibetjente og bosættere, der skader palæstinensere, nyder godt af, gør det muligt for elimineringsmekanismerne at fortsætte, blive forankret og slå rod som en del af det israelske apartheidregime. Mellem 2016 og 2024 blev der indgivet 2.427 klager om militærets skader på palæstinensere og deres ejendom til det militære retshåndhævelsessystem; der blev kun indledt efterforskning i 22,7 % af dem, og der blev kun rejst tiltale i 0,9 % af tilfældene. Det samme mønster ses i sager om israelsk vold mod palæstinensere: 93,6 % af de efterforskningssager, der blev åbnet mellem 2005 og 2025, endte uden tiltale, og kun 3 % endte med en hel eller delvis domfældelse. Straffrihed begrænser sig ikke til straf efter handlingen. Den skaber betingelser, hvorunder gerningsmænd kan forvente, at systemet bakker dem op, hvilket dermed muliggør, at volden fortsætter.

Konklusion: Pligten til at standse elimineringsprojektet og afslutte det israelske apartheidregime

Den virkelighed, der er beskrevet her, fører til en klar moralsk og politisk konklusion: den systematiske og voldelige undertrykkelse, som Israel udsætter palæstinensere på Vestbredden for, kan ikke bringes til ophør gennem mere effektiv håndhævelse over for særligt voldelige bosættere, fjernelse af enkelte checkpoints, en delvis byggestop eller stykvis politikændringer. Sådanne skridt kan forhindre nogle forbrydelser og rettighedskrænkelser og beskytte mennesker i konkrete tilfælde, og er derfor vigtige på kort sigt. Men de ændrer ikke ved den struktur, der frembringer vold, dispossession og undertrykkelse. De praksisser, der beskrives i denne rapport, er ikke afvigelser, men en integreret del af, hvordan regimet fungerer.

Beskyttelse af menneskerettigheder kræver, at elimineringsprojektet standses, og at Israels apartheidregime og militære kontrol over palæstinensere bringes til ophør. Spredte lappeløsninger kan ikke omdanne et bosætterkolonialt projekt baseret på dispossession til et system, der respekterer menneskerettigheder. Palæstinenserne's rettigheder kan aldrig garanteres inden for et system, der arbejder på at fratage dem politisk magt, kontrollere deres jord og nedbryde deres evne til at eksistere som kollektiv. Et regime baseret på jødisk overherredømme, apartheid og dispossession er illegitimt. Det kan ikke accepteres eller normaliseres, og det er heller ikke tilstrækkeligt blot at reducere noget af den vold og dispossession, det frembringer.

I årevis har det internationale samfund overværet disse begivenheder udfolde sig på Vestbredden, mens man fortsat har behandlet dem som en række isolerede handlinger og hændelser: udvidelse af bosættelser, bosættervold, nedrivninger, vejspærringer, jordekspropriation eller drab på palæstinensere. Isolerede fordømmelser og gentagne opfordringer til at udvise tilbageholdenhed, undgå ensidige skridt eller vende tilbage til forhandlingsbordet giver Israel tid, spillerum og immunitet til fortsat at fremme sit elimineringsprojekt. Den politiske, militære og økonomiske støtte til Israel samt den diplomatiske beskyttelse, det modtager, giver det israelske regime de ressourcer, den legitimitet og den frihed, der skal til for fortsat at begå forbrydelser mod palæstinensere.

Stater og internationale institutioner har en moralsk og juridisk forpligtelse til at gøre alt, hvad der står i deres magt, og bruge alle midler til deres rådighed under folkeretten for at forhindre Israel i at fortsætte sine forbrydelser, bringe dem til ophør og beskytte palæstinensere mod dem. International straffrihed forhindrer ansvarliggørelse for allerede begåede forbrydelser og er også en af de betingelser, der gør det muligt for sådanne forbrydelser at fortsætte. Folkedrabet i Gaza har ikke fremkaldt det grundlæggende skift i international politik, som omfanget af forbrydelserne kræver, og den samme politik muliggør den fortsatte vold, økonomiske kvælning, sociale og politiske nedbrydning samt etniske udrensning på Vestbredden.

At analysere elimineringsprojektet kræver også opmærksomhed på de måder, hvorpå palæstinensere handler inden i og imod det: de holder fast i deres jord, opretholder og udvikler institutioner og sociale og politiske rammer, bevarer hukommelse og identitet, dokumenterer, organiserer sig og gør modstand. Disse handlinger er en integreret del af den virkelighed, der beskrives i rapporten, og af den fortsatte kamp om rummet, livet i det og muligheden for at forme en palæstinensisk fremtid.

Enhver retfærdig politisk orden må baseres på anerkendelsen af palæstinensere som politiske subjekter med individuelle og kollektive rettigheder, ikke som en befolkning, der skal forvaltes af Israel eller internationale aktører. Palæstinensernes ret til frihed, lighed, selvbestemmelse og til at leve kollektivt som et folk er forudsætningen, ikke et spørgsmål underlagt samtykke fra det regime, der kontrollerer dem. Palæstinensernes politiske status og livsbetingelser kan ikke fortsat fastlægges gennem israelsk tvang, militær kontrol eller ordninger, der bevarer de eksisterende dominansforhold.

B'Tselem arbejder for en fremtid med frihed, retfærdighed, lighed og demokrati for alle mennesker, der lever mellem floden og havet. En sådan fremtid kræver, at apartheidregimet og militærstyret over palæstinensere bringes til ophør, og at der garanteres individuelle og kollektive rettigheder, lige politisk deltagelse og en reel mulighed for alle til at forme deres fremtid. At bringe forbrydelserne og rettighedskrænkelserne til ophør er en nødvendig betingelse, men retfærdighed kræver også anerkendelse af de begåede uretfærdigheder, ansvarliggørelse for de begåede forbrydelser og en konfrontation med de vedvarende konsekvenser af tidligere og nuværende dispossession og fordrivelse, vold samt social og politisk nedbrydning. Alt dette kræver en grundlæggende omdannelse af den eksisterende regimestruktur og opbygningen af et system, der bygger på ethvert menneskes lige værd og garanterer retten til at leve i frihed, lighed, sikkerhed og værdighed.

Støttet primært af finansiering fra udenlandske stater. Navnene på de udenlandske stater, hvorfra donationerne er modtaget, findes på Registrar's hjemmeside.